

PAMĚŤ NÁRODA – TEXT SCÉNÁŘE:

Píše se den 4. srpna 1942 a v Cholině přišel na svět pan Vojtěch Kocvrlich. Život lidí v dřívějších dobách byl úplně jiný než ten, na který jsme zvyklí dnes. Například tím, kolik lidí muselo bydlet v jednom malém bytě, kde pan Kocvrlich vyrůstal: „*Doma jsme měli kuchyň a ložnici, no a v tym jsme byli, v tym nás bylo potom, později až 5 lidí.*“

Když pan Kocvrlich nastoupil na střední školu v Mohelnici, kde se učil elektrikářem, musel kvůli vzdálenosti od domova přebývat na internátu. I na internátním ubytování to však tehdy vypadalo a žilo se úplně jinak než dnes, časté tu byly třeba problémy s topením: „*Tak jsme spávali, jak se dalo, prostě spávali jsme, jak se dalo. Když byla zima, tak jedna peřina, jeden svetr, dva svetry, tři svetry...No tři svetry už ne, to už byl potom kabát.*“

Za některé potíže se zimou si však pan Kocvrlich se svými kamarády mohli tak trochu sami: „*Měli jsme dobrá kamínka na tom privátě, ale byli jsme lenošní si do nich zajít pro uhlí. Protože, když jste technického zaměření, tak jsme kreslili výkresy. Tak ty výkresy jsme kreslili v rukavicích zas, ve svetrů a v bundě teplé.*“ Pan Kocvrlich byl však díky své výchově už odmala zvyklý otužovat se ve sněhu: „*Když jsem byl malej kluk a bydlel ještě u nás, u maminky a u taty, tak maminka nás vždycky, když byla zima, sněh, ať mrzlo nebo nemrzlo, vyslala na dvůr: „Běžte se proběhnout ve sněhu na dvoře.“ Tak jsme šli a proběhli se ve sněhu na dvoře a šli jsme dom.*“ Není tedy divu, že si chlapci nejednou dělali z nízké teploty na jejich ubytovně legraci: „*Ale to, že nám zamrzla voda, tak tomu jsme se smáli.*“

Podobných příhod a zážitků má pan Kocvrlich ze svých klukovských let spoustu.